

Kapitola 1: Tyroi... co?

Do ordinace pediatričky proniká sluneční světlo nesoucí příjemnou vůni. Voní jako probouzející se jehličnatý les za rozbřesku. Představuju si, jak běžím a proplétám se mezi větvemi stromů. Sem tam se poškrábu o trčíci klacek nebo o trní. Nevadí mi to. Běžím dál, aniž bych dávala pozor na cestu. Sleduju, jak se slunce kmitavě objevuje a zase mizí.

Obraz lesa se rozplyne a přede mnou se zformuje místnost s křesly, mezi kterými stojí bílý stůl. V křeslech sedí dvě ženy. Obě mají blondaté vlasy střižené nakrátko. Jsou oblečené v nemocničních úborech, ale ani jedna nemá přes ramena přehozený bílý plášť. *Kde je ten plášť?* Pohledem sklouznu na linoleovou podlahu, od které se odráží světlo stropního svítidla. Zrak mi putuje po podlaze směrem k modrému nemocničnímu lehátku umístěnému v rohu místnosti. Vedle něj stojí dřevěná skříňka, která se zadní stranou dotýká tapety. Po zdech ordinace se kolem dokola střídají obrázky zvířátek a barevné malby.

„Tak vás tu vítáme!“ pozdraví mě a maminku paní doktorka. Pediatrička, postarší žena s příjemným vystupováním, vstane z křesla a přistoupí k nám, aby nám potrásla rukou. Vzápětí se posadí zpátky. To už se sestřička, poněkud robustnější žena ve středních letech, zvedá z křesla naproti paní doktorce a nabízí místo k sezení mamince. Nedočkavě čekám na prohlídku. Nikdy jsem se preventivního vyšetření nebála. Prohlídky mi zabíraly pár minut. Doktorka nikdy nenašla nic podezřelého, nic, na co by se muselo dávat pozor – žádnou

12

alergii, žádné komplikace. Kašel a rýma mě skolily málokdy a v životě jsem si nic nezlomila.

Sestřička přejde místnost a vyzve mě, abych si sedla na měkké polstrované lehátko umístěné pod oknem. Maminka se mezitím posadila do křesla vedle sestřičky a začala si povídat s paní doktorkou.

„Zakryj si ucho,“ instruuje mě sestřička a dojde na druhý konec místnosti, kde zaujme pozici vedle plakátu s písmenky a hned na to začne šeptat slova. „Kočička,“ zašeptá první slovo.

13

„Kočička,“ zopakuju po sestřičce co nejrychleji. Vždycky jsem si z prohlídky udělala hru, protože mě bavilo soutěžit, a to i ve chvílích, kdy jsem neměla soupeře.

„Autíčko,“ pokračuje.

„Autíčko,“ opakuju se zakrytým uchem. Sestřička vystřídá asi pět slov, než mi pokyne, že mám vyměnit strany. Zakryju si levé ucho dlaní. Do přikrytého ucha doléhá ozvěna pulzování mého těla. Krev se rozlévá do všech směrů. Moře nese šeptem myšlenky mé duše. Kontrola sluchu trvá jen chvíli. Baví mě snažit se co nejrychleji opakovat slova. Koutkem oka sleduji paní doktorku sedící za stolem, jak si spokojeně zapisuje poznámky do karty. Sluch je v pořádku. Samozřejmě. Nikdy jsem nepochybovala.

„Teď se budeš snažit přecíst, co ti ukážu,“ zastaví můj myšlenkový vlak sestřička. Ukazuje na různé velká písmenka na plakátu, který visí na protější zdi, zatímco sedím na vypořstrovaném modrém lehátku.

„A. u. G. U. r.“ Hbitě reaguju na pohybující se prst, který skáče z jednoho písmenka na druhé.

„Paní doktorka ti teď zkontroluje srdce, krk a dutinu ústní“ oznámí mi sestřička hned potom, co se spokojeným výrazem zakončí prohlídku.

Sundám si své oblíbené šedo-bílé proužkované tílko a čekám, až ke mně paní doktorka přijede na svém křesle. Ještě dopisuje nějaké poznámky, zřejmě o stavu mého zraku, a když skončí, usměje se na mě a přesune se k lehátku.